

22 Söndagen efter Trefaldighet

1 Årg. Ev. Matt:23:37-24:2

I.N.J

”Frälsningen” är som sagt överskriften över denna söndag. Men vad betyder det egentligen, det här med frälsningen? Det kan väl vara på sin plats att säga något kort om det inledningsvis!

Egentligen är det ett fornnordiskt uttryck och det består av två ord: *fri* och *hals*. Det fanns ju en tid då vi höll oss med trälar – eller slavar – här uppe i Norden. Som ett tecken på att de var någon annans egendom kunde det hända att de bar halsring, med ägarens namn ingraverat. Även om det var sällsynt hände det att slavar frigavs. Då togs halsringen bort. Halsen blev fri. Man blev ”frihalsad” eller ”frälst” som vi skulle säga.

Nu finns det olika sätt att tala om frälsningen som gör det lite förbryllande. Ibland kan man höra människor som kommit till tro på Jesus säga: ”Jag är frälst!” Ja, t.o.m. ”härligt frälst”. Det låter som att det här med frälsningen är något som upprepas. Men egentligen är frälsningen *ett faktum*, något som redan skett, utanför oss, något som är knutet till Jesus och det han gjort för oss alla när han dog på sitt kors och uppstod igen från de döda. Så försonade han vår synd. Så blev förlåtelsen möjlig. Så vann han barnskap åt oss och evigt liv. Så öppnade han porten till himmelen. Så räddade han oss ”ur mörkrets välde” och förde ”oss in i sin älskade sons rike” (Kol 1:13).

Så egentligen är svaret på frågan ”När blev du frälst?” – att det blev jag på Golgata år 33 när Jesus dog på sitt kors. Då blev jag frälst. Det är något som *har* skett. Precis som Paulus skriver, att Gud var i Kristus och ”*försonade världen med sig själv*” (2 Kor. 5:19). Det är alltså på det Jesus har gjort för mig jag litar, det är på det jag tror och förtröstar, det jag tar min tillflykt till och bygger mitt evighets hopp på. Precis som den lilla hjälplösa kycklingen, som tar sin tillflykt under hönans skyddande vingar, så tar jag min tillflykt till Jesus och det han har gjort för mig. För frälsa mig själv undan synd, dom evig död – det kan jag ju inte.

Vi förstår ju att det här är en bild. I bokstavlig mening är ju Jesus ingen höna. Men det är en bild som visar vad Jesus har att ge: kärlek, värme och trygghet – att han verkligen inte står för det som är ont, utan är något att hålla sig till och som det duger att lita på. Och framförallt: Vi hör hemma där! En kyckling utan höna, reder sig inte särskilt länge. Inte heller en människa utan Jesus. Även om hon inbillar sig det.

När Jesus alltså idag tillämpar orden om hönan och hennes vingar på sig själv, då kommer han med ett väldigt stort anspråk faktiskt. Bilden används i Gamla Testamentet uteslutande om Gud. På ett ställe – i Psaltarens 36:e psalm – står det: *”Din nåd är dyrbar, o Gud, i dina vingars skugga finner människor tillflykt”*. I klartext säger Jesus – inte att han talar på Guds vägnar – som vore han en i raden av profeter – utan han talar därför att han är Gud. Det är ett enastående anspråk. *”Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna”*. Jag, säger han, d.v.s. Gud själv. Jesus är Guds utsträckta hand till frälsning och försoning!

Men varför väljer Gud att komma till oss så – i Jesu gestalt? Jag tänker på hönan igen – även om nu Jesus inte i bokstavlig mening är en höna – så är det en bild som är så annorlunda. Det finns ju andra fåglar man kan likna sig vid! Påfågeln t.ex. som prålar med sin granna fjäderdräkt! Det vore väl något! Eller örnen – bilden för styrka, stolthet och makt! Men det är inte så Gud kommer – det är inte så han vill frälsa världen – med en majestätisk gest från himmelen – utan han blir *människa*, går in under våra villkor, tar våra bördor på sig och bär våra synder *”i sin egen kropp upp på korsets trä”*. (1 Petr. 2:24). Så blev frälsningen en verklighet.

Jag har funderat på om det inte just var *därför* Jesus blev förkastad? Han kom inte på ett sådant sätt man önskat eller förväntat. Han kom inte med svärd i handen. Han predikade inte krig. Han ville inte vara en värdslik kung, han ställde inte upp på att vara en *”brödmessias”*, inte en i raden av världsförbättrare, utan han kommer som vår Frälsare, som den som kan försona oss med Gud och göra oss till barn hos honom igen. Men trots att han vill frälsa alla, trots de utbredda vingarna, trots att han säger *”Kom till mig!”*, måste han konstatera, *”Ni ville inte”*.

Nej, det så är det! Det där vill vi inte ha. Barnskap hos Gud? Syndernas förlåtelse? En frisägende dom? Uppståndelse från de döda? Evigt liv? Nej, men gärna samhällsförbättring, goda reformer, en jord som är ett beboeligt hem för alla, himlen här på jorden, inte sedan. Fixa det till oss Jesus, så är du bra. Men kom inte och dilla om all det där andra. Inte är vi så dåliga att vi behöver frälsning och så usla att vi behöver en Frälsare?

Nu kan vi kanske tycka att orden mot Jerusalem är hårda och profetian om tempellets fall lika så. Men det är inte ord av en hämndlysten. Nej, läser vi hos Lukas, berättas det att Jesus grät över Jerusalem när han tänkte på det olycksöde som skulle drabba staden (Luk. 19:41). Judarna gjorde uppror mot Rom – trots att de var i klart underläge. Och resultatet: En skövlad stad, ett tempel i ruiner, döda i tusental, och för dem som blev kvar ett liv i slaveri och förskingring. Hur rättfärdigt frihetskriget än kan tyckas vara – det ledde till ett än värre ont – som ju krig alltid gör. Tänk om man lyssnat till hönans lockrop istället – om man insett att det

var frälsning i ordets djupaste betydelse man behövde – om man sett att Jesus var den utlovade Messias. Men man höjde upprorsfanan och tog till svärdet istället. Och tänker vi efter – vi människor tycks inte vara särskilt bra på att lösa världens problem. Och vi haft ganska långt tid på oss. Eller hur? Det är som jag läste i en bibelkommentar till vår predikotext idag. Där står det: ”Den nuvarande skapelsen har drabbats av en grundskada. Den är dömd att ge plats för något nytt. Vi lever i en fallen värld, och mänskligheten är inte i stånd att lösa sina egna problem. Därför kommer framtiden inte att präglas av stigande humanitet utan av krig, växande brutalitet, svält och förföljelser – tills Gud griper in och gör allting nytt”.

Ja, en gång skall Gud gripa in. Det är bara han som kan skapa *”nya himlar och en ny jord där rättfärdigheten bor”* (2 Petr. 3:13). Vi kan inte rädda oss själva. Vi behöver frälsning! Det är vad denna söndag vill inskräpa! Och frälsningen är ett faktum. Det som skedde på Golgata kan inget rubba. Men frälsningens fullhet, dess hela konsekvens, är ännu inte synlig. Slutstriden och alltings nyskapelse väntar, då *”världen är vorden Guds rike till sist”* (Sv.Ps. 314 v 1).

Till dess får vi göra som kycklingen, som tar sin tillflykt under hönans vingar: Hålla oss till Jesus! Krångligare är det inte. Om kycklingen inte bryr sig när höken kommer – eller springer i galen riktning – då hjälper det inte hur mycket än hönan kallar. Så är det också med oss. Vi måste i tro ta emot det Jesus har gjort. Vill vi inte det, då har vi gjort vårt val – och Gud respekterar det! Det är alltså människan själv som orsakar sin egen fördömelse inte Gud. Han vill allas frälsning. Precis som det står i Johannesevangeliets 3:e kapitel, och med de orden vill jag sluta min predikan idag: *”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv. Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom”*. (Joh. 3:16-17). Det är vad frälsningen handlar om! Det är evangelium i ett nötskal. Amen.

Psalmer 491 v 1-3, 350, 230, 235